

El bosc que havia perdut els colors

Un matí, l'Esquirol Ros va sortir del cau i va trobar el bosc completament gris.

Les fulles eren grises. Les flors eren grises. Fins i tot la seva cua, que sempre havia estat vermella com una posta de sol, semblava feta de cendra.

—Què ha passat? —va cridar.

Els animals es van reunir al costat del roure vell. La Guineu no trobava el taronja de les seves potes. El Pit-roig havia perdut la taca vermella del pit. Les abelles no distingien les flors i volaven en cercles.

—Potser els colors han marxat perquè discutíem massa —va dir el roure.

El dia anterior, cada animal havia assegurat que el seu color era el més important.

—El verd és el millor perquè omple el bosc —havia dit la Granota.

—El groc és millor perquè sembla el sol —havia contestat l'Abella.

—Cap supera el blau del cel! —havia protestat l’Oreneta.

Van discutir tant que ningú no va sentir com els colors, cansats, guardaven les maletes.

—Hem d’anar-los a buscar —va dir l’Esquirol.

El primer color que van trobar va ser el blau. S’havia amagat al fons de l’estany.

—No tornaré —va dir—. Tots volen mirar-me, però ningú no recorda que necessito el verd dels arbres per reflectir-me.

La Granota va assentir.

—Sense tu, l’estany no sembla casa meva. I sense el verd, tu tampoc no podries jugar entre les fulles reflectides.

El blau va tornar a l’aigua i al cel.

El groc era dins d’una cova, il·luminant una pedra tota sola.

—Tothom diu que soc alegre —es va queixar—, però fins i tot el sol necessita la nit per descansar.

El Mussol va obrir les ales grises.

—La foscor ajuda a veure les estrelles. Però la teva llum ens ajuda a despertar.

El groc va sortir de la cova i es va repartir entre el sol, les abelles i els botons d’or.

El vermell s’havia enfilat al cim d’una muntanya.

—Diuen que soc massa fort —va explicar—. Que només serveixo per avisar del perill.

El Pit-roig va volar fins al seu costat.

—També ets el color de les maduixes, de les roselles i del cel quan acaba el dia.

El vermell va baixar de la muntanya i va pintar totes aquelles coses.

Només faltava el verd. El van buscar per tot arreu, però no el trobaven.

—Potser ha marxat molt lluny —va dir l'Esquirol.

Llavors una llavor diminuta va parlar sota la terra.

—El verd no pot tornar tot sol. Necessita aigua, llum i algú que cuidi la terra.

Els animals es van posar a treballar. El Talp va remoure el sòl. L'Oreneta va portar gotes d'aigua al bec. Les abelles van escampar pol·len. L'Esquirol va plantar glans i la Guineu va apartar les pedres.

El sol groc va escalfar la clariana. El cel blau va deixar caure una pluja fina. Al cap d'una estona, de la terra va sortir un brot verd.

Després un altre.

I un altre.

El verd es va estendre per l'herba i va pujar pels troncs fins a omplir les capçades.

Quan tots els colors van haver tornat, el bosc era encara més bonic que abans. El blau tenia reflexos verds. El groc feia brillar el vermell. El taronja de la guineu semblava nascut d’una abraçada entre el sol i les roselles.

—Quin és el color més important? —va preguntar el roure.

Els animals es van mirar.

—Tots —van respondre alhora.

Des d’aquell dia, quan algú presumia del seu color, l’Esquirol Ros li recordava el matí gris.

Perquè un sol color pot ser preciós, però és quan conviu amb els altres que el món es converteix en un paisatge.